

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Menuercum Episcopum judiciu[m] Dei intentantem ridens in iudicium rapitur: Burchardus Episcopus, & Mehingerus Abbas arbitrium litis de decimis, ad Deum secum afferunt, subita morte extincti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Hieronym. Domini aduentu, nec pij habeant caussam remissionis, impij secu-
epist. 7. rioris vitæ: profuit tamen etiam multis, horam mortis ipsis antè
fuisse denunciata. Sic enim vel metu acti peccata retractauerunt:

Supra §. IX. quod, paulò supra, Comiti Hannoniæ ostendimus contigisse. Quin
illis quoque ipsis, ad certum diem, ex instinctu Dei, in iudicium
diuinum citatis, ad maiorem confusionem, damnationemque ce-
det, si citati, se non corrigant, sed emendationem de die in diem

Supra §. X. differant, quod supra memorato Præposito euenit, qui serò nimis
dixit: *Cirò videte, quid faciam, mortuus ego sum*, hoc est, tam certò
moriturus, ac si iam mortuus essem. O stulte, citiùs videre de-
buiſſes, quid tibi esset faciendum. Serò mortem fugit, qui iam
mortuus est; nec potest iudicium declinare, qui iam astat tribu-
nali. In nulla re vel malitia hominum pertinacior, vel bonitas
Numinis clementior potest demonstrari, quàm cum demonstra-
tur, homines sibi malè conscios, etiam de die mortis, à benigno
Deo, per sanctos, admonitos, tamen in malitia, perstitisse. Neque
neceſſe est, cuiſcemodi citatores miraculis claros haberi; satis est,
si sint in ea re innocentes, in qua iniustè patiuntur.

XII. Menuercum decimum Paderbornensem Episcopum, An-
no 1003. quidam Monachus Corbeiensis, Boso nomine, graui cõ-
tumelia affecerat. Cum enim Menuercus collapsam Monasterij
Corbeiensis disciplinam, in pristinum vellet nitorem reuocare,
post Walonem Abbatem loco motum, Boso sacrarij custos vestes
sacras negauit, & quæ attulerat Præsul, ab ara, proiecit; moni-
tùsque sapius, grauiùsque, proteruè obstinavit. Episcopus, pro
tanta iniuria, nihil aliud reposuit, quàm vt diceret: *Redditurum
Altissimo facti rationem*. Quod ipsum vel conscientia Monacho
dictauerat. At verum est: *Perversi difficile corriguntur*. Quare etiã
Monachus iste prædictionem flocci pendens vaticinium pariter
atq; Episcopum cachinno exceperit. Sed & iste risus dolore fuit mis-
cendus, imò finiendus. Nam Episcopo diem suum passo defuncto-
que, Monachus, cum nihil morbi prorsus sentiret, ea ipsa, qua Epi-
scopus, hora, expirauit. Litigabant de iuribus Ecclesiarum suarum,
In Analib. & Saxonix decimis, tempore Henrici IV. Burchardus Halber-
Boiorum l. 4. & Lambert. stadiensis Episcopus, & Mehingerus Abbas Herfeldensis. Cum
Schafna- nullus cedere vellet, nullus litem amittere; arbitriù eius in Deum
burgenſis, traiecerunt, se se inuicem ad Dei tribunal euocantes. Die dicta,
yterque repentè è vita discessit. Vter lite ceciderit, in occulto est,
illud

illud constat, citationem valuisse. Sunt qui narrent, Abbatem Herfeldensem decimis, per vim & iniuriam spoliatum; sub vitæ finem Antistiti nunciari iussisse: se quidem viribus imparem; causa meliorem cedere, atq; etiam vita excedere; sed Deum iudicem futurum, ad quem appellaret. Pararent igitur se ambo, causam in illo tribunali dicturi, vbi gratia & potentia spretis, sola iustitia vim obtineret, & iniustitiæ prævaleret: neque diu postea Abbatem febri obiisse: eodémque tempore, Episcopum, cum equum conscendere vellet, velut fulmine ictum, concidisse, desijssequé, his vocibus viuere: Abripi se ad diuinum tribunal, ibique iudicandum. Inxta hanc narrationem, melior videtur citantis, quàm citati causa extitisse. Ex his perspicitur, Deum prouocationes quasdam, velut legitimas admittere, ac sæpe vnum, alterius causa, è vita exturbare: ne iniustitia dominetur, & triumphet.

C A P V T X X X V I I I .

An etiam se mutuò amantium, simulq; mori orantium preces licite; & quando ille, sicut & citationes supra dictæ, exaudiantur, vel non exaudiantur?

ET cur, iustitiæ causâ, duos simul mori non permetteret Deus, qui id sanctis ex misericordia concessit? Beda refert. Heribertum pietate insignem Eremitam, quotannis, ad Cutbertum Episcopum ventitare solitum, vt ab eo salutaribus monitis ad perfectionem augendam incitaretur; tandem ei Episcopum vltimum vale dixisse, quòd sciret, diem suæ resolutionis instare. Heribertus qui Cutbertum, eximiè amauerat, ad pedes illius se prostrernens, cum lachrymis inquebat: *Obsecro, per Dominum, ne me deseras: sed tui memor sis fidelissimi Sodalis, rogésq; supremam pietatem, vt, cui simul in terris seruiuimus, ad eius videndam gratiam simul transeamus ad calos. Incubuit precibus Antistes, statimq; edoctus in spiritu, impetrasse se, quod petebat à Domino: Surge, inquit, frater mi, & noli plorare, sed gaudio gaude, quia, quod rogauimus, superna nobis clementia donauit. Cuius promissi & prophetia veritatem sequens rerum astruxit euentus; quia & digredientes ab inuicem non se ultra corporaliter viderunt.*

I.

Beda lib. 4.
hist. Eccl. c.
29.

Bbb 2

derunt